

nantment per el grupu tradicionalista en les passades eleccions provincials, la Lliga Regionalista té definitiva i total llibertat d'acció, i, fent-ne ús, va a intervenir en la propera renovació de l'Ajuntament com a nucli d'opinió, presentant candidatura pròpia.

La Lliga, obrant en aquesta ocasió enterament d'acord amb la màxima que serveix de lema a la campanya electoral que avui comencem no ha d'utilitzar les eleccions com a fi sinó com a mitjà; no ha de cercar la victòria amb mires a la satisfacció d'un interès polític o de grupu, sinó per a posar-la al servei de la Ciutat; no va a lluitar amb l'exclusiu objecte de vencer sinó per a treballar per la millora dels interessos olotins. Adverteixi's que no diem els interessos d'aquets o d'aquells olotins, d'aquets o d'aquells modes de pensar d'alguns olotins, sinó, simplement, dels interessos olotins.

De manera que la candidatura que presentarà la Lliga Regionalista podrà ésser votada per tothom perquè representarà l'esperit olotí en tota sa amplitut. Podrà ésser votada per dretes i esquerres perquè no enclourà cap sentit d'hostilitat; per rics i pobres perquè significarà l'equilibri on tots els interessos s'armonitzin; per lletrats i per senzills car advocarà per l'enaltiment cultural.

La candidatura de la Lliga aspirarà a ser la candidatura genuïnament olotina, lliure de partidismes i apassionaments, apta per a rebre sense por a claudicacions el manament genuïnament popular.

I la Lliga al patrocinar i treballar sa candidatura pot oferir garanties.

Serà la primera la honorabilitat intatxable dels dignes ciutadans que la formaran; aquesta serà unanimitat regoneguda quan sigui l'hora oportuna d'honorar aquestes planes amb sos noms.

Constituirà la segona garantia la tradició de rectitut, convivència i feconda activitat que fins ara han deixat en la Casa Comunal els regidors regionalistes que hi han passat.

I finalment serà penyora eloqüent de la confiança que als electors ha d'inspirar la candidatura de la Lliga el fet patent i innegable de la gran obra de reconstitució que han portat a cap en tots els organismes populars catalans els homes del regionalisme, principalment en la Diputació Provincial de Barcelona, vertader model de recta i enlairada funció de govern portada a cap amb una activitat, una perfecció i un seny sense parió en terres espanyoles.

I és lògic i natural que Olot, per mitjà dels futurs regidors regionalistes secundats per totes les branques de la organització de la Lliga, pugui aprofitar-se no sols de l'eficax exemple de

aquella notabilíssima funció de govern sinó que inclòs logri utilitzar mants auxilis que ens seran facilitats generosament per nostres companys de altres focus renaixents de Catalunya.

Entretant, l'idea que pensem donar, en articles successius, de lo que ha de constituir el ideal de l'actuació regionalista dins el Municipi olotí provarà la fidelitat amb que serà seguit el precepte de «que'l fi de la controversia o de la disputa no sia la victòria, sinó la millora».

Contestant a don Gabriel Maura

La crisi de 1909.

¡Cóm les recordo aquelles tres sessions dels dies 18, 19 i 20 d'octubre de 1909 que seran sempre un padró d'ignominia per a les Corts d'Espanya!

En la sessió del dia 18, el senyor Moret inicià el debat sobre els dos grans problemes que apassionaven la opinió: la guerra del Riff i la Revolució de Barcelona. Era natural que un debat sobre aquests fets sigués el començ de la legislatura que s'iniciava. Era natural que fos el senyor Moret, el cap del partit lliberal, qui plantejés aquell debat, al qual era natural també que hi prenguessin part els portaveus de tots els matços d'opinió representats al Parlament.

El discurs del senyor Moret del dia 18 fou un discurs d'oposició moderada al Govern del senyor Maura: fou el discurs d'un home que ha sentit el pes de les responsabilitats del poder i que pensa i es preocupi de què novament tindrà d'assumir-les. S'aixecà a contestar-li el senyor Maura i pronuncià un discurs admirable: el discurs propi d'un home de govern en un moment culminant de la seva vida pública.

El discurs del senyor Moret fou una decepció per als liberals i els republicans. El discurs del senyor Maura obtingué un éxit sorollós en la majoria. Els regionalistes, a l'acabar-se la sessió anàrem a felicitar el senyor Maura.

Aquell començ de debat, que consolidava el el Govern, indignà els liberals afamats de poder i excità a tots aquells que, sense ser liberals, esperaven d'un govern lliberal un tracte de favor que no havien obtingut en els tres anys de poder del senyor Maura. El descontent i l'excitació anava creixent per moments: ¡tres anys de oposició, tres anys de dejuni, tres anys que no regnava el favor sinó la justícia i, al presentar-se la ocasió per assaltar el poder i fruir-ne totes les ventatges, deixar-la perdre! ¡Alló era intolerable!